

ΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΑΜΣ ΟΥ'Ι'ΚΡΑΦΤ

ΠΙΚΡΗ ΑΓΑΠΗ

ΑΝ ως την ηλικία τῶν εικοσιέξη χρόνων δὲν ἀλλάξατε ἀκόμα ἓνα ἐρωτικό φίλημα, ἀν ὡς αὐτὴν τὴν ηλικία δὲν ἀκούσατε γλυκοφιθυρίσματα λατρείας, ἀπὸ στόμα ἀγαπημένου, τότε... φυλαχτήτε ἀπ' τὸν ἔρωτα, ἀγαπημένες μου συνομήλικες νέες!

Ναί, ἡ ἀγάπη εἶνε συχνὰ ἓνα ἠδονικό κι' ἀκίνδυνο παιχνίδι στὰ δεκαοχτῶ ἢ εἴκοσι ἀνθισμένα χρόνια μιᾶς νέας. Ὅταν ὁμως πρωτοαγαπήσουμε ἓναν ἄνδρα, ὕστερα ἀπ' τὰ εικοσιέξη ἀλλοίμονο τότε στὴν φτωχὴ καρδιά μας. Χάνουμε τότε κάθε ἐπιφύλαξι, ἡ αἰσθήσεις μας φουρτουλιάζουν — δαρμένες ἀπ' τὴν ἀνεμοζάλῃ τοῦ πόθου καὶ τοῦ πάθους — καὶ τότε πληρώνουμε πικρὰ καὶ μὲ δάκρυα τὸ ὄψιμο κάπως αἰσθημά μας!

Ὅταν πρωτογνώρισα τὸν Ράντυ Σίρλεϋ, ἦμουν εἰκοσιεφτά χρόνων ἀκριβῶς. Ἐπειδὴ εἶχα μείνει ὀρφανὴ ἀπὸ μητέρα, περιποιόμουν μ' ἀφοσίωσι τὸν πατέρα μου — ἀνάπηρο στρατηγὸ — κι' ἔτσι δὲν μοῦ περίσσευε καιρὸς γιὰ αἰσθηματικές περιπέτειες.

Ἦμουν ψηλὴ, χρυσομαλλοῦσα καὶ μεγαλοπρεπὴς στὸ παράστημα. Κι' ὅσο μεγάλωνα, τόσο καὶ πιὸ πολὺ ὠμόρφαινα. Μὰ ἡ καρδιά μου ἔμενε διαρκῶς παρθένος, κ' ἡ αἰσθήσεις μου ναρκωμένες, ἀναίσθητες στὸν πειρασμό.

Τέλος, κάποιον βράδυ, σὲ μιὰ δεξίωσι τῆς θείας μου Λέττυ Ὁουκχῶλ ἐγνώρισα τὸν Ράντυ Σίρλεϋ. Ἦταν ἀσυνήθιστος αὐτὸς ὁ νέος. Δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τοὺς ἄλλους. Ἡ ἀνδρική ὠμορφιά του, τὰ φωτεινὰ καὶ σκληρὰ μάτια του, κ' ἡ ἐντονες χειρονομίες του, ἀνάγκαζαν τὶς γυναῖκες ἀθελά τους νὰ τὸν προσέχουν.

Ἔτσι τὸν πρόσεξα κι' ἐγώ. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ δὲν ἦρθε μαζί μου, ἐπειδὴ ὑπέφερε ἀπὸ ρευματισμούς κι' ἔτσι εἶχα κάθε ἐλευθερία. Χόρεψα μὲ κέφι ἀσυνήθιστο καὶ πολλοὶ νέοι μὲ περιστοιχίζαν μὲ θαυμασμό, ὅπως πάντα ἄλλωστε, κάθε φορὰ ποὺ παρουσιαζόμουν στὸν κόσμο.

Ἀλλὰ ὁ πιὸ ἐπίμονος καὶ θρασύς σχεδὸν θαυμαστής μου ἦταν ὁ ἄγνωστός μου ὡς τότε Ράντυ Σίρλεϋ!

Θεέ μου... ἔχασα τὰ λογικά μου, μαζί του. Τὰ βλέμματά του μὲ μαγνήτιζαν. Τὸ σφιχταγκάλιασμά του τὴν ὥρα ποὺ χορεύαμε μὲ συγκλόνιζε. Τὰ γλυκόλογα ποὺ ψιθύριζε στὸ αὐτί μου, ἀνοίγαν πρωτογνώριστους κόσμους μπροστά μου. Τόσο μὲ εἶχε γοητεύσει αὐτὸς ὁ νέος, ὥστε κατὰ τὰ μεσάνυχτα φοβήθηκα γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου, καὶ καληνύχτισα τὴ θεία μου. Μπήκα στὸ ἀμάξι μου καὶ ξαναγύρισα στὸ σπίτι. Ἀλλὰ ὁ ὕπνος, ἀρνιόταν νὰ ξεκουράσῃ τὸ ταραγμένο μυαλό μου καὶ τὴ γλυκεῖα ἀγωνία τῆς καρδιάς μου: Πρωτοξυπνοῦσα μέσα μου ἡ Ἀγάπη!...

Ἡ νύχτα ἐκείνη ἦταν χλιαρὴ καὶ μυρωμένη. Ἀὔπνη καὶ συνταραγμένη καθὼς ἦμουν ἀπ' τὸ ὄψιμο ἐξυπνημα τῶν αἰσθησέων μου, εἶχα βγῆ στὸ χαμηλὸ μπαλκονάκι τοῦ δωματίου μου, προσπαθώντας νὰ γαληνέψω τὴν καρδιά μου καὶ νὰ διώξω ἀπ' τὸ μυαλό μου τὴν ἐπίμονη σκέψι τοῦ Ράντυ...

Ξαφνικά, μέσα στὴ βαθειὰ νυχτερινὴ σιωπῇ, ἀκούσα ἐλαφροπατήματα στὸν κῆπο κ' εἶδα τὴν κόκκινη ἀναλαμπὴ τῆς φωτιᾶς ἑνὸς ἀναμμένου τσιγάρου.

Καὶ τότε, ἐνῶ ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατὰ, ἀντίκρυσσα μπροστὰ μου τὸν Ράντυ!

— Λίλιαν! ψιθύρισε ἀνάλαφρα.

Ἀπ' τὴν ταραχὴ μου, οὔτε τοῦ ἀπάντησα.

— Λίλιαν! ψιθύρισε καὶ πάλι ἐκεῖνος. Λίλιαν, ἔλα κάτω, ἔλα κοντά μου!... Δὲν μπόρεσα ν' ἀνθέξω στὴ στέρησί σου κ' ἦρθα νὰ σὲ δῶ!

Γέλασα μὲ ἀμηχανία. Γρήγορα ὅμως συνήλθα. Πετάχθηκα ὀρθή, πῆρα ὕφος ψυχρὸ κι' αὐστηρὸ καὶ τοῦ εἶπα:

— Δὲν βρισκω καθόλου κατάλληλη αὐτὴν τὴν ὥρα, γιὰ ἐπισκέψεις. Μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὸ ποὺ κάνατε εἶνε πολὺ...

Μὰ ἐκεῖνος μὲ διέκοψε λέγοντάς μου παράφορα:

— Σ' ἀγαπῶ, Λίλιαν! Σὲ λατρεύω κι' αὐτὸ μοῦ ἀρκεῖ!... Ἔλα κάτω, Λίλιαν!

Σιωποῦσα, ταραγμένη. Ἡ καρδιά μου σφυροκοποῦσε καὶ στεκόμουν σὰν ἀγαλμα μαρμάρينو.

— Ἀφοῦ δὲν κατεβαίνει, ἀναγκάζομαι ν' ἀνέβω ἐγώ! ξαναπε πειστωμένα ὁ Ράντυ, ὕστερα ἀπὸ μερικές στιγμές.

Τρόμαξα ἀληθινὰ, μόλις ἀκούσα τὰ κάγκελλα τοῦ μπαλκονιοῦ νὰ τρίζουν ἀπὸ τὸ θᾶρος τοῦ τρελλοῦ νέου. Ὁ Ράντυ τὰ εἶχε ἀρπάξει κιόλας δυνατὰ καὶ σκαρφάλωνε κοντά μου ἀποφασιστικά.

— Μή, Ράντυ! μουμούρισα ξεαλλῃ. Ἄν μᾶς ἀκούση κανένας ὑπηρέτης, θά...

Δὲν ἤξερα τί νὰ προσθέσω κι' ὠπισθοχώρησα τρέμοντας. Ἐκεῖνος, λαχανιασμένος ἀπ' τὸ πάθος κι' ἀπὸ τὴν προσπάθεια, ξεαλλος, τίναξε τὸ κορμί του θίαια, δρασκέλισε τὸ κάγκελλο τοῦ μπαλκονιοῦ κι' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ θρέθηκε ὀρθιος μπροστὰ μου.

— Πόσο εἶμαι τυχερός;... Μόνη σου, ὀλομόναχῃ σου, ἐδῶ... Μιὰ τόσο ὠμορφὴ νύχτα... ὦ, πόσο εἶσαι ὠμορφὴ, Λίλιαν!

Τὰ μάτια του πετοῦσαν φωτιές. Ἀπλώσε τὰ χέρια του καὶ μ' ἔκλεισε ἀπαλὰ στὴν ἀγκαλιά του, τραβώντας με δίχως ν' ἀντιστέκωμαι καθόλου....

Νόμιζα πὼς ὠνειρευόμουν. Ἐνοιώσα νὰ μὲ καίνε τὰ φλογισμένα του χεῖλη στὸν κρόταφό μου.

Δὲν ἤξερα, τί νὰ κάνω. Δὲν ἤξερα, ἀν ἔπρεπε νὰ γελάσω ἢ ν' ἀγανακτήσω μὲ τὴν ἀπερίγραπτη ἀναίδεια τῶν καμωμάτων του.

Ἀλλὰ συγχρόνως, αἰσθανόμουν δίχως νάχω δυστυχῶς καὶ τὴ δύναμι ν' ἀντιδράσω, ἓναν φοβερὸ κίνδυνο, ποὺ μὲ ἀπειλοῦσε. Τὸν κίνδυνο δηλαδὴ νὰ πέσω ἀνυπεράσπιστη καὶ μεθυσμένη στὰ μπράτσα τοῦ τόσο ποθητοῦ αὐτοῦ νέου!

Καὶ τραύλισα φοβισμένη σὲ μιὰ στιγμὴ: — Ὁχι, Ράντυ!... Μή... Δὲν κάνει... Ἄς ποῦμε μιὰ καληνύχτα καὶ φύγε!

Τὰ μάτια μου θόλωναν. Ἰλιγγος μὲ κυρίευε...

— Νὰ φύγω, ἀγαπημένη μου; μουμούρισε ὁ Ράντυ, παθητικὰ δυναμώνοντας τὸ σφιχταγκάλιασμά του. Νὰ φύγω;... Τὸ θέλεις ἀληθινὰ, αὐτό;

Ἐνοιώσα δυὸ χεῖλη φλογερὰ νὰ κλείνουν τὸ μισοανοιχτὸ ἀπὸ τὴ λαχτάρα στόμα μου κι' ἀπόμεινα ἓνα κουρέλλι, δίχως θέλησι στὴν ἀγκαλιά του.

Ἐκλείσα τότε μὲ ἐγκατάλειψι τὰ μάτια μου... Κι' ἀπόμεινα μισολιπόθυμη στὰ μπράτσα του...

Πέρασαν ἡμέρες. Ἀπὸ τὴ βραδυὰ ἐκείνη δὲν ξαναεἶδα τὸν Ράντυ. Ἦξερα, ποῦ θὰ τὸν εὔρισκα. Ἀρκεῖ ν' ἀποφάσιζα καὶ νὰ πῆγαίνα στὴς θείας μου τὸ σπίτι.

Ἦμουν γυναῖκα πειὰ ἀπ' τὴ μοιραία ἐκείνη βραδυὰ. Ἡ εὐτυχία, πλημμυρίζοντας ἀφάντιστα τὴν καρδιά μου, εἶχε ἐπίσης μεταμορφώσει μαγικά κι' ὀλόκληρη τὴν ὑπαρξί μου.

Καθόλου δὲν λογάριάζα τὴ μεγάλη θυσία μου. Ὁ Ράντυ ἦταν ἓνα πλάσμα μοναδικὸ στὸν κόσμο γιὰ μένα. Ἦταν ὁ Θεός μου.

Ποῦ βρισκόταν ὅμως;... Δὲν λαχταροῦσε τάχα νὰ μὲ δῇ;... Ἀλλὰ κι' ἐμένα πάλι, τί μ' ἐμπόδιζε, τί μὲ συγκρατοῦσε ἀκατανίκητα καὶ δὲν μ' ἄφηνε νὰ τρέξω νὰ τὸν συναντήσω...

Δὲν ξέρω. Τὸν λαχταροῦσα, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀπόφευγα. Ἦμουν εὐτυχισμένη, γιὰ τὸ σφάλμα μου τῆς βραδυᾶς ἐκείνης. Μά...

Μὰ ἐκεῖ στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου, φαίνεται ὅτι ἀγρυπνοῦσε κ' ἡ πληγωμένη ἀρετή μου!... Κι' ἔτσι κυλοῦσαν ἡ μέρες μου μὲ ἠδονικές ὀνειροπολήσεις, μὰ ἡ νύχτες μου περνοῦσαν μὲ μαρτύριο αὔπνιας.. τύψεων... ἀγωνίας.

Πέρασαν ἀκόμα μερικές ἡμέρες. Κι' ἔφθασε ἡ ὀλέθρια βραδυὰ. Ἀσυγκράτητη πειὰ, ἀγωνιώντας νὰ ἐξιχνιάσω τὸ μυστήριο τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ Ράντυ, πῆγα στὸ σπίτι τῆς θείας μου.

Τοὺς βρῆκα ὄλους στὴ θεράντα, ν' ἀπολαμβάνουν τὴ μυρωμένη δροσιὰ τῆς νύχτας. Ἡ ἀπροσδόκητη ἐμφάνισί μου, προκάλεσε γενικές ἐκρήξεις χαρᾶς. Τὰ φιλοφρονήματα ἔδιναν κι' ἐπαίρναν γιὰ λογαριασμό μου. Καὶ μοναχὰ ὁ Ράντυ φάνηκε ἐ-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 45)

Τὸ σφιχταγκάλιασμά του τὴν ὥρα ποὺ χορεύαμε, μὲ συγκλόνιζε...

